

Per Catalunya, responent al clam de la historia

Constitucio del Comitè de Coordinació de les Forces Democràtiques de Catalunya

Declaració constitutiva

Els Partits i Organitzacions que s'apleguen avui, al cap de vint anys de la dictadura del general Franco que endogala Catalunya i els altres pobles hispànics, tenen perfecta consciència de la necessitat de partir d'una base real en l'esforç que es proposen realitzar: contribuir a afermar l'unitat d'acció democràtica catalana, la qual ha de jugar un paper essencial en la liquidació de la dictadura, mitjançant la coordinació de la seva acció antifranquista amb la de les altres forces democràtiques peninsulars.

Es de Catalunya mateix que sorgeix el principal impuls per a retrobar, amb els nostres llibertats, una vida democràtica a tota la península que permeti la pacífica realització de les finalitats de Justícia Social i de Progrés que ens uneixen i que constitueixen una característica constant del nostre poble.

Sabem que no pertoca als organismes de l'exili atribuir-se la direcció de la lluita, puix que és a l'Interior on hi ha sobretot les energies que necessita l'acció i on també hi ha la força moral capaç de resoldre els greus problemes polítics que el nostre poble ha de plantejar-se si vol presentar-se unit i fort davant la greu conjuntura que la fi de la dictadura li presentarà aviat.

Es per això que els Partits i Organitzacions que s'otorguen AFIRMAREM ja fa mesos que la DIRECCIÓ DE LA DEMOCRACIA CATALANA, agrupant totes les organitzacions democràtiques, polítiques, sindicals i universitàries de Catalunya, havia de sorgir de l'INTERIOR per a tenir la major eficàcia. Aquest anhel és ja una realitat que saludem amb entusiasme. El nostre deure és fer tot el possible per a servir-la, coordinant entre nosaltres la propaganda a l'Exili i l'ajuda als lluitadors de l'Interior, i fixant els principis generals que ens proposem defensar en totes les ocasions i contactes que es mantinguin amb altres forces polítiques i sindicals de l'Exterior.

Per aquests motius decidim constituir a l'Exili un Comitè de Coordinació de Forces Democràtiques de Catalunya, la principal missió del qual serà:

1. Assegurar una relació permanent entre les organitzacions polítiques, sindicals i universitàries exiliades.
2. Oferir la més total col·laboració a les Forces de l'Interior.
3. Divulgar internacionalment les característiques de la personalitat de Catalunya, i defensar el seu dret a determinar democràticament el seu destí.

4. Incrementar l'esforç de la democràcia catalana en la lluita general contra la dictadura franquista.

Els organismes representats al nostre Comitè de Coordinació saben que l'aplegament català només serà fecund si els seus components, fent abstracció de llurs programes bàsics, es limiten a una coincidència sobre uns punts mínims d'acció conjunta. A tal efecte, i sense que cap dels integrants al compromís renunciï a la seva peculiar doctrina, el Comitè de Coordinació est proposa establir, d'acord amb l'Interior, els punts programàtics que defensaran les forces catalanes.

Cada una de les organitzacions representa-

des al Comitè —el qual s'esforçarà en ampliar el màxim possible la seva representació, i encoratjarà els diversos nuclis catalans de l'exili per a coordinar-se— queda lliure de concertar-se amb les organitzacions antifranquistes que estimi pertinent, si bé es considerarà moralment obligada a fer respectar aquests punts mínims d'acord. París, Novembre del 1959. Moviment Socialista de Catalunya. — Esquerra Republicana de Catalunya. — Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya. — Nova República. — Confederació Nacional del Treball. (Sts Comitè Regional de Catalunya). — Unió General de Treballadors. (Secretariat de Catalunya).

Noel Baker, Premi Nobel de la Pau

En la conjuntura actual del món els defensors i amants de la pau, com és natural, no es troben pas en l'estament capitalista. Els afers sovint estan lligats a la gran misèria i malaurança de la Humanitat. Resulta paradoxalment tràgic veure com en tongades d'aquesta índole és quan es forgen les grans fortunes particulars així com la prosperitat del capitalisme esdevé exultant. També els corbs necessiten batalles per afartar-se de carn morta.

La pau, sentiment de la bondat i de l'amor que és el clima del progrés i de l'efectivitat nia en el cor dels homes bons i revola damunt de la gentada laboriosa que és a fi de comptes la gran víctima de les guerres

Es entremig d'aquests, doncs, que cal cercar hi el leader, l'home que ha posat en defensa d'ella tot el seu valor, tota la seva vida exemplar, tota la seva il·lusió i tota la seva esperança.

Enguany Noel Baker ha estat distingit amb el premi Nobel de la Pau. Aquest militant del Partit Laborista britànic, nat a Londres el 1889 és, podríem dir, el fruit escollit de la bondat de les societats fabianes. Historiador i economista remarcable, professor a la Universitat de Londres és considerat com un valor segur entre l'elite intel·lectual anglesa. Durant la guerra del 14 al 18 serví al seu país a França, Bèlgica i Itàlia en una unitat sanitària. Després el trobem en la Societat de Nacions com a membre del Secretariat.

Pero encà i enllà de les seves ocupacions oficials, en la sera constant generosa hi descobrim sempre l'eficàcia del seu esforç pel gaudi de la pau. Només ha estat fer justícia otorgar li el Premi Nobel. Com també ho és que tota la gentada obrera del món, i en primer terme els socialistes, li donen avui les gràcies per la seva incansable labor i en el fons ens en sentim orgullosos.

El cercle viciós

El *Economista* de Madrid parlava temps enrera del malestar dels treballadors espanyols i retreia les conegudes estadístiques de la diferència de temps i esforç físic que representa obtenir les coses essencials a la vida en comparació amb el que costa als obrers d'altres terres. Aquesta diferència no pot imputar-se a la major o menor riquesa d'Espanya sino al seu règim polític i econòmic anticivil i antihumà. La burgesia ho reconeix i voldria corregir-ho car compren que mentre els obrers no es guanyin la vida no podrà haver-hi mercat per a la producció tant industrial com agrícola i pecuària. La producció no pot augmentar perquè no troba col·locació possible i perquè essent poca resulta cara malgrat pagar jornals de misèria. Es un cercle viciós que no costaria res de rompre si el règim fos només humà i s'apliqués un pla d'austeritat que comencés a disminuir els beneficis del privilegi i augmentar la retribució del treball. Automàticament augmentarien la producció i el consum, el treball rendiria molt més, la productivitat no fora una paraula buida de sentit i les empreses veurien multiplicar llurs ingressos en un sanejament del mercat.

Tot això fan senzill i que a tot arreu es practica a Espanya no es vol comprendre perquè el poder es basa en l'opressió i la riquesa es basa en l'ociositat i l'usdefruit dels béns col·lectius. Però les Cambres de Comerç que no són pas socialistes han de reconèixer els fets i publiquen regularment estadístiques demostratives de l'estat d'injustícia en que viu la població espanyola, injustícia que desemboca en la misèria i en l'empobriment progressiu de tot el país. Cal que repetim una part d'aqueixes estadístiques perquè és la mateixa burgesia la que ho diu i les seves manifestacions poden ésser cregudes.

Per a satisfer les necessitats elementals d'alimentació, vestits i petites despeses, un treballador a Espanya ha de treballar 7,18 vegades més que als Estats Units, 8,4 més que a Anglaterra, 8,14 més que a Suècia, i així successivament en tots els països democràtics. I retreuen les estadístiques de les Cambres de Comerç que a Espanya calen 422 hores de treball per a adquirir el que a Italia es pot comprar amb la retribució de 244 hores, 242 a Bèlgica, 215 a França, 176 a Holanda, 167 a Suïssa, 134 a Alemanya, 129 a Suècia, 124 a la Gran Bretanya i 59,19 als Estats Units.

Aquesta estadística és confeccionada amb els preus dels 14 principals articles alimenticis, 8 dels del vestir i calçat i 4 d'esplais i distraccions. No costa gaire de veure que el desenvolupament de la riquesa, de la producció i de la ciutadania, va lligat al nivell dels salaris i al nivell de vida dels treballadors. I la productivitat i la riquesa són elements inseparables d'aquesta millor repartició de la renda nacional, d'aquesta participació més universal als beneficis del treball i de la civilització.

Contra el pla de misèria i d'atur ! Pel Per l'establiment de les llibertats **ATENCIÓ A LES CONSIGNES DE**

La legislació sobre l'assegurança social obligatòria ha anat guanyant en el món un lloc de primer ordre.

El seu procés evolutiu ha estat llarg. Es Alemanya qui pren la capdevantera promulgant la primera llei d'assegurança social obligatòria. Després, Anglaterra, Dinamarca, França, Suècia, Bèlgica, Hungria, Italia, Japon, Holanda, Austràlia, veient-ho des del mateix angle, però, en ordenació diferent, segueixen el camí ja iniciat. Cal ressortir, però, el fet que Anglaterra a partir del 1911 li donà un vigorós impuls promulgant la Nacional Insurance Bill.

El desenvolupament de l'assegurança social es caracteritza per tres tongades de concretació i superació. Així podem considerar la primera compresa entre la promulgació de la primera llei alemanya del 1883 i el final de la guerra del 1914 al 1918. El segon partint de l'acabament de la primera contesa mundial fins el 1935; i el tercer és el que estem vivint.

Amb la industrialització i per tant amb l'aparició del nou proletariat, la reparació dels accidents del treball constitueix un problema al qual cal trobar-hi una solució, altrament als governs d'aquells temps se'ls hi presentaven esculls de consciència i d'ordre públic, susceptibles de dreçar l'opinió de la classe treballadora en contra d'ells.

Es el que en diríem la primera tongada durant la qual la realitat força els Estats a trobar les mesures pertinents al nou problema creat per les concentracions proletàries; és a dir, a acceptar la teoria del risc professional com a base per a organitzar les reparacions dels accidents del treball.

En el segon període ja no consisteix a acceptar solament teories i a legislar per tal d'evitar conflictes, sinó que les assegurances socials es converteixen en una realitat tangible. Les resistències del món capitalista han estat esmossades i la força de les organitzacions obreres, dels sindicats sobretot, han fet admetre a tots els països la necessitat de l'assegurança obligatòria. La filantropia, l'humanitarisme i el paternalisme han deixat pas a un conjunt de lleis que obliguen a l'Estat en primer terme a intervenir en

L'estafada de la Seguretat Social

l'esfera del treball. Els Estats tenen una noció més clara de llurs deures socials i també internacionalment amb l'O.I.T. es veuen més o menys compromesos a seguir l'evolució progressiva de l'assegurança social.

A partir del 1935 en tots els països tant bel·ligerants com neutrals va extenent-se la institució del segur social, però, ço que veritablement determina i caracteritza l'actual període és la idea de la seguretat social.

La Seguretat Social en la seva acció ampla ve a representar el dret a la

El Pla d'

El Pla d'austeritat comença per allà on comencen i acaben totes les coses a Espanya: prenent dels treballadors el poc que els resta per a fer una vida miserable i sense esperances. S'ha parlat que l'Estat s'emporta el 25 per cent de la renda nacional per a despeses inútils i improductives, els privilegiats i rentistes el 40 per cent i per a els 28 milions de despossosits que són els que treballen i produeixen resta el 35 per cent. Aquestes dades no són fantàstiques ni exagerades: són tretes de documents oficials, d'estadístiques recopilades pels mateixos organismes de govern, i de segur que no diuen encara tota la veritat, la tràgica veritat del treballador espanyol, privat de tot àdhuc de la llibertat de queixar-se i de fer reclamacions de cap mena.

No cal pas referir-se a informació estrangera ni a referències de reporters i turistes vinguts de tot arreu. Ho podem llegir en documents públics i revistes econòmiques que es publiquen dins mateix de l'imperi franquista però que resten ofegades per la propaganda baixa d'una premsa vil que no pot dir la veritat encara que volgués, que no ho vol pas car els que la inspiren i la fan són els quasi analfabets, com Galinsoga, al servei retribuït de l'amo omnipotent.

Estadístiques

Una estadística comparativa confeccionada diu el següent.

Per fer front a les necessitats elementals, el treballador necessita

italià	necessitat
—	belga
—	francès
—	holandès
—	suis
—	suec
—	anglès
—	americà

EL TREBALLADOR ESPANYOL NE
Heus ací els resultats de vint anys d

Una resolució

del congrés de l'AFL-CIO...

El Congrés de l'A.F.L. - C.I.O. recentment celebrat a San Francisco ha adoptat una resolució en la qual precisa que l'A.F.L. - C.I.O. s'oposa al totalitarisme de l'Espanya franquista i que acorda el seu apoi a totes les forces que a l'America Llatina lluiten per enderrocar les dictadures.

dret al treball i a un salari mínim vital! sindicals i d'un règim democràtic! **LES FORCES DEMOCRÀTIQUES!**

Seguretat Social franquista

llibertat econòmica dels individus, completament indispensable d'una efectiva llibertat política.

El president de la Junta de la Seguretat Social dels Estats Units, A.V. Altmeier, deia: «que el terme Seguretat Social representa el desig de tots els humans per una vida millor comprenent la desaparició de la misèria, el gaudi de la salut, l'educació, les condicions decoroses de vida i principalment el treball adequat i segur. En el seu sentit específic significa l'esforç adoptat pels ciutadans a través dels seus governs per

Austeritat

S'ha parlat, però, de que la renda nacional estava mal repartida, que la gran massa d'espanyols no pot menjar ni pot viure i que el país s'empobria cada dia més i s'ha pensat en un Pla d'austeritat que els poders estrangers exigeixen per a donar crèdits i admetre Espanya a la Cooperació Econòmica Europea. I el Pla ha començat. Ha començat suspent un Decret promulgat fa poc extenent els beneficis de la seguretat social a uns dos milions d'obriers agrícoles. Els famosos Sindicats compostos de patrons i obrers diuen que les quotes fixades pel govern per a cobrir les despeses de la seguretat no es poden pagar i potser tenen raó pel que fa als treballadors. Però sens dubte podrien pagar la seva part els patrons i l'Estat que són els que es beneficien en més de 4.000 milions de pesetes amb la suspensió del Decret del 28 de juliol. De manera que, de moment, els jornalens del camp, que treballen quan tenen feina de temporada i mengen quan poden arrebregar les engrunes de les collites magres de les terres mal treballades i mal adobades, no tindran seguretat social cosa que no els serà cap novetat car estan avesats a no tenir res si no és la seguretat de morir-se de misèria.

hores 1959

onada per les Cambres de Comerç Espanyols de l'alimentació, vestit, i petites despeses per treballar 244,53 hores

—	242,51	—
—	215	—
—	176	—
—	167,38	—
—	129,12	—
—	124,54	—
—	59,19	—

CESSITA TREBALLAR 422 h. i 20 minuts.
dictadura franquista!

a vencer la misèria física i el temor a la indigència, mitjançant la seguretat d'un ingrés que proporcioni alimentació, casa, serveis de salut i assistència mèdica com cal.»

Es evident que la plasmació de tan bell enunciat encara no ha estat dut a terme completament, però, ho és que en molts països, sense convertir-ho en material de propaganda, la seguretat social va prenent aquest aspecte de seguretat de conjunt tan necessària a la pau i al benestar de la Humanitat.

En altres més afanyosos de mentir i enganyar que de fer efectiva la seguretat social, legislen inconsideradament com si volguessin estructurar el millor dels mons finalment i únicament per, en realitat, mantenir en la més afrosa misèria als treballadors.

Del paradís franquista on preval allò de «feta la llei feta la trampa» en podríem retreure exemples remarcables que situarien en el seu lloc la gran mentida de la seva pretesa seguretat social.

Ho és ja que hi som que retroguem el cas d'un camperol de les terres de Lleida, el qual víctima d'un accident del treball encara no ha rebut reparació ni ajuda de cap mena. Devades ha acudit a tots els organismes indicats per tal missió. De paraula i per escrit s'ha adreçat a totes les sommitats en la matèria, per a rebre en la forma d'aclariment definitiu la comunicació següent:

«Segun los principios tradicionales del Derecho, nadie es responsable de un daño causado a tercero como no haya incurrido en culpa o negligencia. El obrero que sufre un accidente debe probar que es debido a defectos en las instalaciones, en la organización, en la vigilancia de la industria, taller o explotación en que trabaja. Si la demuestra el patrono es responsable. Si de la prueba resulta que el accidente es producto de falta del obrero, de caso fortuito o de riesgo inherente al trabajo, el patrono no tiene responsabilidad alguna.»

Amb aquesta doctrina de la culpa, ja comprendreu que aquest obrer pot estar ben satisfet d'haver perdut solament dos dits de la seva mà dreta. Car d'haver perdut tota la mà no li quedaria ni el recurs de demanar caritat.

...i de la Federació General del Treball de Belgica

En la seva darrera reunió el Bureau de la Federació General del Treball de Belgica ha fet pública igualment una resolució protestant energicament contra les mesures repressives adoptades pel govern franquista destinades, diu, a perseguir als militants sindicalistes i les tentatives fetes actualment d'incorporar l'Espanya de Franco a l'O.T.A.N.

El Congrés de Migració

I s'ha celebrat a Galicia un Congrés de Migració i han trobat que només en els països de l'Amèrica llatina hi havia 1.629.881 emigrants espanyols. A l'Argentina n'hi ha 811.808, al Brasil 287.790 i a Venezuela 155.800. Si comptessin els espanyols que hi ha a França i altres països d'Europa i Nord Africa les xifres esgarrifarien. Els refugiats solament depassen els 200.000.

La majoria dels emigrants surten de Galicia, Canaries, Asturies i Andalusia. Només a Venezuela hi ha més de 50.000 canaris. I tampoc es té en compte la migració interior. A Catalunya mateix la meitat de la població és forastera i hi ha indrets que iguala i depassa les xifres de la població autòctona. I no és pas que la gent tingui el vici d'emigrar i que ho li agradés de viure en la seva pròpia terra. Es que el destí de l'espanyol, gràcies a la distribució de la renda nacional, és el de militar, eclesiàstic, policia, buròcrata, peò temporer o emigrant car el pa és escàs i el que té salut i gana no té més remei que anar-lo a cercar lluny de la pàtria.

Entre les moltes nicieses que van dir-se en aquest Congrés de la Migració cal reportar la de Don Javier Martin Artajo que reproduïm del diari Ya de Madrid: «Bastarà recordar que hay 800.000 españoles en Francia para no sosegar tranquilos hasta tener la seguridad de que su vida se desarrolla dentro del minimo de desahogo económico y de dignidad personal.» Els que han emigrat o escapat de l'infern franquista no donaran altres mal de caps al règim que el de demostrar que són treballadors i ciutadans excel·lents i que són estimats pels països que els acullen. El que caldria és que el règim es preocupés de que els que resten a Espanya per força poguessin «desarrollar su vida dentro del minimo de desahogo económico y de dignidad personal» per tal que Espanya no fes el paper trist d'exportadora de carn humana com si fos terra maledica que no pot nodrir els seus propis fills.

Editorial

(Vé de la p. 4)

tres de l'Opus. L'equip Suances tracta de recuperar el terreny perdut. Els militars s'adonen que les coses s'agruen i refusen d'acceptar cap restricció pels ministres de Terra, Marina i Aire. El Carrero Blanco aconsella a Franco de «renovar» els ministres i els més inversemblants rumors circulen. I es reforça l'aparell repressiu.

Es evident però, que tots senten que l'estabilització és quelcom d'inèdit i singular i que aquesta es presenta com un balanç de fallida. Que l'hora de la veritat no és llunyana i que és necessari guanyar temps al temps.

Per aquest motiu nosaltres cridem a tots als homes liberals, i a la classe treballadora en primer terme a mobilitzar-se per a contribuir amb llur esforç i amb llur força a l'acabament de la dictadura. Per això-els diem:

ATENCIÓ A LES CONSIGNES DE LES FORCES DEMOCRÀTIQUES.

Editorial

Sota el signe de l'estabilització

Malgrat una aparença de calma absoluta els esdeveniments continuen a evolucionar a casa nostra amb una rapidesa vertiginosa que gairabé esdevé impossible el poder seguir-ne el fil d'una manera coordinada. Esdeveniments que marquen un tombant decisiu en l'existència de la dictadura franquista i que no poden amagar ni l'activitat diplomàtica del franquisme ni l'acció psicològica que aquest efectua aprofitant

l'anunci del viatge de nostre malaurat país, de diversos caps d'Estat estrangers.

El pla Ullastres, la panacea que l'Opus Dei havia concebit per tal de salvar el règim i estabilitzar l'economia ha provocat, contràriament a les previsions dels seus autors, un ambient general de confusió i malestar que agabella totes les capes del país. La manca de confiança s'accentua davant un present incert i difícil. La borsa baixa.

I és així que veiem nombroses resistències manifestar-se. Les fallides i suspensió de pagaments augmenten com a conseqüència de les restriccions de crèdit. Un vent de pànic i temor agita els mèdics econòmics i financers. Cada dia nous escàndols esclaten. I tothom s'adona que les coses s'agreuexen i que « el plan de técnicos y curas para engañar a los extranjeros », com l'ha batejat un general, no dona els resultats que s'esperaven.

En el pla social l'estabilització opusdeista fa també el seu camí. Els resultats obtinguts són significatius. La supressió de les hores suplementaries la supressió de les primes i dels punts, ha reduït enormement el poder adquisitiu de la classe treballadora. L'ombra de l'atur forçós pren cos i forma. A les llars obreres comença a mancar el més necessari. L'augment dels preus dels queviures i de primera necessitat agreuexa encara més una situació per demés complicada. I a Catalunya i al País Basc símptomes greus d'una situació que es deteriora ràpidament fan la seva aparició. Les clarors tràgiques d'una acció, que se justifica pel dret a la vida, il·luminen el panorama de l'estabilització.

La negror d'un futur sense sortida esta treient de pollaguera totes les forces que fins ara havien col·laborat amb el règim i que havien assistit passivament a l'exploració de la classe treballadora. Es fent se eco d'aquest futur incert que les veiem bellugar-se. A les altes esferes del franquisme la lluita d'influències s'accentua. La tendència dita « sindical » s'oposa a la tendència representada pels minis-

Segueix pàgina 3

DE CATALUNYA ESTANT

Els Treballadors són les veritables víctimes del « Pla de Misèria ». A desgrat de la demagogia del règim els assalariats saben que han de lluitar contra l'augment dels preus i contra l'atur forçós. Pel dret al treball ! Per un augment de salaris, els ugetistes de Catalunya us criden al combat !

Barcelona, Octubre.

Ja no es tracta d'inquietud, de preocupacions pel pervindre.

Ja es tracta d'una terrible realitat, que tothom sent pesar damunt la pròpia vida i damunt del pressupost familiar. Els sacrificis exigits pel famós pla « d'estabilització » recauen essencialment damunt de les forces productives del país, i en primer lloc damunt de la classe treballadora. El règim, incapaç de podar les branques parasitàries de l'Estat, incapaç de reduir les despeses militars i policiaques, de liquidar les de Falange i les dels falangistes, s'ha decidit a reduir les quantitats destinades a l'aparell productiu. No s'ha tocat ni un céntim dels destinats a la policia, a l'Exèrcit, a Falange; s'han reduït brutalment els crèdits destinats a l'indústria, a l'agricultura. I les reduccions de crèdits han repercutit desseguida en la reducció de les hores extraordinàries, i ara ja en l'atur forçós.

Entretant l'augment dels preus continua. L'estat donà l'exemple, i després de la gasolina, dels transports, del gas, de l'electricitat, a partir d'aquest mes comença l'augment del 40 % de les tarifes ferroviàries. Els obrers no

viatgen gaire en la dictadura franquista, però el que si és segur és que paguen l'augment: en el preu de la carn, de les llegums, del peix...

I davant d'això què fa el règim? Continua els consells de guerra, i accentua la demagogia. El Sr. Marçet, alcalde de Sabadell i amic personal de Franco, que ha exportat capitals a Egipte, a Amèrica del Sur, a Suïssa, és una « jerarquia » important i s'ha dedicat a « fer veure » que el règim vol fer baixar el preus. Ha reduït els impostos dels venedors que vénen de fora de Sabadell, obtenint una certa baixa momentània de productes del camp, i recollint naturalment les protestes dels petit comerciants que paguen les patents amb les quals es nodreixen els paràsits franquistes amics de Marçet.

Al mateix temps que el règim « inflava » en la seva propaganda les decisions del Sr. Marçet —aquest es dedicava tranquil·lament a despedir els treballadors de les seves fàbriques, sense manies!

Aquest és un bon exemple del que és realment la dictadura de Franco. Un règim que afama els obrers en LA REALITAT, i que fa veure que s'esforça per paliar la fam creada per ell, en LA PROPAGANDA.

A Barcelona s'han intentat també mercats de « venda directa », de peix per començar. Però el peix que s'hi ven provoca les protestes de la gent i és sencillament incommestible.

Entretant els preus dels queviures continuen pujant, i els productes farmacèutics, i les matrícules d'escola pels nens, i les sabates, i els llibres...

Fins quan?

Una sola resposta a aquesta pregunta. Fins que els treballadors, els empleats, tots els assalariats es decideixin a lluitar units, amb decisió, amb coratge, amb intel·ligència també. No és pidolant una hora més de treball com s'han obtingut les millores socials. El benestar que els productors mereixen només el conquistaran amb l'acció.

Lentament aquesta convicció penetra a tots els tallers, a les fàbriques, als despatxos. Encara hi ha qui busca salvar-se per ell! Però la immensa majoria ja no ignora que sota aquest règim no hi ha salvació individual possible, si no es pertany al reduït grup d'exploitadors i privilegiats.

Es una acció col·lectiva, general, pacífica i disciplinada la que pot salvar el país, il·luminant-nos així a nosaltres mateixos.

Quina acció?

Ara més que mai cal estar amatents a les instruccions dels sindicats clandestins, del Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors, que actua estretament unit a la C.N.T. i a les Forces Democràtiques de Catalunya.

Es tots units com sortirem d'aquesta situació! Atenció a les instruccions de les Forces Democràtiques!

Una delegació de la C.I.O.S.L. visita el Director del Fons Monetari Internacional

El Bulletin d'Informació de la CIOISL de data 15 d'Octubre, publica la notícia que reproduïm a continuació per l'interès i importància que la mateixa comporta.

«Una delegació de la CIOISL ha visitat recentment al Director del Fons Monetari Internacional. Aquesta delegació ha discutit la política del Fons i particularment llurs conseqüències sobre els salaris en l'Argentina i a Espanya. Exposà els punts de vista de la CIOISL sobre aquest particular i remarcà que el règim franquista recorreix a diversos expedients per a falsificar la repartició de la renda nacional i així, digné, en perjudici dels treballadors. El Director del Fons Monetari Internacional declarà que és l'economia tota sencera del país que deu contribuir als sacrificis que són necessaris i que aquests no deuen recaure únicament en la classe treballadora. La delegació de la CIOISL va remarcar també la necessitat d'ajudar i reforçar els medis democràtics».

Senyalem que aquesta delegació era composta d'Alfred Braunthal, cap del Departament econòmic i social de la CIOISL, Bill Kensley, representant de la CIOISL a New-York i de J. Seidam de l'AFL-CIO.

TREBALLADORS : Atenció a les instruccions de les Forces Democràtiques !